

Arrest

nr. 58 562 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 mei 2010 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Ankara, dit op basis van zijn huwelijk met L.K., afgesloten in Turkije op 11 augustus 2009.

1.2. Op 15 september 2010 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een schrijven aan de procureur des Konings te Tongeren met de vraag een advies te verstrekken over het huwelijk tussen verzoeker en de in België verblijvende Turkse L.K.. De beslissing inzake de visumaanvraag wordt in afwachting van dit advies uitgesteld.

1.3. Op 14 december 2010 brengt de procureur des Konings de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van zijn negatief advies inzake de afgifte van het gevraagde visum daar er voldoende elementen uit het onderzoek van de politie wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

1.4. Op 5 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op datum van 05/05/2010 werd er op basis van artikel 10,§1, al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, een visumaanvraag ingediend door de heer V. B. {...}, geboren te Akdagmadeni, van Turkse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 11/08/2009 werd afgesloten met mevrouw L. K. {...}, geboren te Karaman, van Turkse nationaliteit.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het BW. van toepassing is:

Het administratieve dossier bevat de volgende elementen:

Mevrouw L. {...} verblijft sinds 2005 officieel in België. Ze maakte gebruik van een toeristenvisum om zich, samen met haar moeder, in België te vestigen (bij 1 van haar zussen die in België woont). Op 11/08/2009 huwt de vrouw in Turkije met de aanvrager.

Er heerst een leeftijdsverschil van 11 jaar tussen de beide echtgenoten.

Overwegende dat uit het interview van de aanvrager, afgenomen op de ambassade, de volgende elementen naar voren komen:

- betrokkenen leerden elkaar kennen op 29/11/2008;

- ze werden aan elkaar voorgesteld door de genaamde A. F. {...}, schoonbroer van de man;

- volgens de man gaat het om een traditioneel gearrangeerd huwelijk in Turkije;

- betrokkenen hebben elkaar voor het huwelijk amper ontmoet: de man geeft weer dat mevrouw van 23/07/2009 tot 23/08/2009 in Turkije was, het huwelijk vond plaats in die tijd;

- de man heeft nauwelijks enige kennis over zijn echtgenote en diens familie: volgens de man heeft zijn echtgenote 4 broers/zussen terwijl ze 2 zussen heeft, de man kent de naam van zijn schoonmoeder niet;

- volgens de man was er een verloving op 13/08/2009; het huwelijk zelf vond volgens de echtgenoot plaats op 29/11/2008, een religieus huwelijk vond verder plaats op 05/08/2009 om 21u30;

- de man maakte naar eigen zeggen enkel kennis met de ooms van mevrouw; zijn echtgenote werd voorgesteld aan de moeder en broers/zussen van de man;

- de man betaalde de huwelijksringen en de bruid droeg een bruidsjurk; toch werden er geen foto's genomen (hetgeen zeer ongebruikelijk is naar Turkse tradities, zeker bij een eerste huwelijk);

Uit het interview blijkt dat de man zich de datum van het huwelijk niet kan herinneren. Verder is zijn kennis over zijn echtgenote en diens familie erg karig ondanks de kennismaking (naar eigen zeggen) in 2008. De genaamde A. F. {...}, die bemiddelde in de kennismaking, is woonachtig in Nederland. De man is de schoonbroer van de aanvrager en tevens vriend van de schoonbroer van mevrouw. Ook de aanvrager heeft reeds in Nederland verbleven. De man vertrok op 20/12/2006 en werd in 2009 teruggestuurd. Hij verbleef er hoogstwaarschijnlijk illegaal.

Overwegende dat uit het gevoerde politieonderzoek in België volgende elementen blijken:

- betrokkenen leerden elkaar kennen via chat en telefoon maar zagen elkaar voor het eerst in augustus 2009;

- mevrouw heeft weinig kennis over haar echtgenoot: ze kent zijn beroep niet, weet niet dat haar echtgenoot in Nederland heeft verbleven;

- volgens de vrouw huwde ze op 11/08/2009, deze datum is verschillend met de datum die haar echtgenoot vermeldde;

- volgens de vrouw werd er een cd-rom met foto's van het huwelijk gemaakt terwijl de echtgenoot verklaarde dat er geen foto's werden genomen;

Op basis van de bovenstaande elementen, overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek, besluit het Parket van de Procureur des Konings te Tongeren dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan evenals de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 WIPR. Gelet op de samenhang worden beide middelen samen besproken.

Ter adstructie van zijn middelen betoogt verzoeker als volgt:

"Eerste middel Machtsoverschrijding, schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uit een onderzoek naar de stand van zaken van het visumdossier aan de hand van het visumnummer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de beslissing van weigering dateert van 04.01.2011 terwijl in de notificatie nergens deze datum wordt vermeld maar eerder wordt voorbehouden dat de datum van de beslissing 05.01.2011. De motivatie is aldus ongeldig. Dat de juridische en feitelijke overwegingen in de motivering onjuist zijn. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op artikel 27 van het Wetboek IPR. Volgens verwerende partij zou het huwelijk niet gericht zijn op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Verwerende partij stelt dat hier sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, zonder aan te tonen dat de intentie van de echtgenoten of minstens van één van hen gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De elementen waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat het hier zou gaan om een schijnhuwelijk zijn de volgende: - verzoekers leerden elkaar kennen via chat en telefoon maar zagen elkaar voor het eerst in augustus 2009 -Mevrouw L. {...} heeft zagezegd weinig kennis over haar echtgenoot, de heer V. {...} en omgekeerd - tegenstrijdige verklaringen inzake al dan niet beschikbaarheid van foto's en datum huwelijk Verwerende partij beweert dat verzoekers geen enkele kennis hebben van elkaar en elkaars familieleden en dat ze tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen. Gezien het korte kennismakingsproces van partijen wat gebruikelijk is in de Turkse cultuur, is het mogelijk dat partijen niet alle details kennen. Dat verwerende partij hier ten onrechte blijft hangen in de details. Indien verzoekers werkelijk de bedoeling hadden om een schijnhuwelijk te sluiten, hadden zij alles op voorhand tot in de puntjes voorbereid en alle data ingestudeerd. Uit al deze gegevens blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op afdoende wijze kan bewijzen dat de intentie van verzoekers was gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het gaat hier om een oprecht huwelijk. Er dient gesteld dat de artikelen 18, 21 en 27 WIPR slechts een uitzondering mogelijk maken op het principieel recht op huwelijk (zoals gegarandeerd door art. 12 E. V. R. M. en art. 23 Bupo-Verdrag), hetgeen betekent dat deze uitzonderlijke mogelijkheid om dit recht te beknotten slechts beperkend mag gehanteerd worden en ni. alleen wanneer in hoofde van één van de betrokkenen met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan vastgesteld worden : alleen in dit geval zou er sprake kunnen zijn van onverenigbaarheid met de Belgische openbare orde (zie de Omzendbrief dd. 23/09/2004 betreffende de aspecten van de wet van 16.7.2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelstatuut, 8. S. 28/09/2004, vooral blz. 69598 e. v. die terzake een bevestiging inhoudt van de richtlijnen gegeven in de Omzendbrief dd. 17.12.1999 terzake de wet van 4.5.1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk, B. S. 31.1.1999, vooral blz. 50364). Vonnis Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge dd. 8/11/2005. Verwerende partij bewijst niet de volledige afwezigheid bij verzoekers van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tweede middel Schending van art. 27 WIPR Verwerende partij is gerechtigd om een buitenlandse authentieke akte te weigeren, wanneer ze meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR Aangezien verwerende partij geen bewijs kan leveren van wetsontduiking en van het feit dat het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde, dient zij het huwelijk tussen verzoekers te erkennen. Verwerende partij heeft hier duidelijk art. 27 WIPR geschonden."

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en motiveert zij dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft zodat de visumaanvraag wordt geweigerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing als datum 5 januari 2011 vermeldt terwijl in het visum-dossier op de website 4 januari 2011 wordt vermeld als datum waarop de bestreden beslissing is genomen, en meent dat de motivering ongeldig is. Uit nazicht van de aan het verzoekschrift gevoegde akte van kennisgeving blijkt dat de bestreden beslissing op 5 januari 2011 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, dag waarop ook de bestreden beslissing werd overgemaakt aan de Belgische ambassade te Ankara. Op de bestreden beslissing zelf wordt geen datum vermeld zodat verzoeker de datum van kennisgeving verwacht met de datum van de bestreden beslissing zelf. Het gegeven dat op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken 4 januari 2011 vermeld staat als datum waarop de bestreden beslissing is genomen, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing, noch houdt dit in dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. Verzoeker heeft bovendien tijdig beroep ingesteld tegen de bestreden beslissing. De kritiek van verzoeker is niet ernstig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gegevens van het dossier en heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen visum gezinshereniging kan worden afgeleverd aan verzoeker. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de feitelijke elementen in verband met zijn huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is wanneer zij de afgifte van een visum gezinshereniging weigert omdat verzoekers huwelijk met een in België verblijvende Turkse onderdaan niet erkend wordt. Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een in België verblijvende Turkse onderdaan afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn daar verweerder *“ten onrechte blijft hangen in de details”*, dit alles om aan te tonen dat het in casu niet om een schijnhuwelijk zou gaan, merkt de Raad op dat, in de mate waarin het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het eerste middel ertoe leidt dat de Raad zich dient uit te spreken over de niet erkenning van het huwelijk van de verzoekende partij, de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERTX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140- 141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden (RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In de mate waarin het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel – waar verzoeker stelt: *‘Het gaat hier om een oprecht huwelijk } Verwerende partij bewijst niet de volledige afwezigheid bij verzoekers van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen’* – inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het BW, moet worden gesteld dat uit artikel 10 van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een verzoeker die om de afgifte van een visum ‘gezinshereniging’ verzoekt, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is.

Verzoeker legde hiertoe een Turkse huwelijksakte voor. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd bezorgd aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde

akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', verhindert zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen niet dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnels van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk *"die betrekking hebben op beide echtgenoten"* op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, *Parl.St.* Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). Verweerder is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoeker zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het BW – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie *"van minstens één van de echtgenoten"* kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoeker kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoeker stelt dat door de bestreden beslissing zijn recht op privé- en gezinsleven wordt geschonden.

2.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dergelijke omschrijving ontbreekt in het derde middel.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.5. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over dit beginsel verwijt verzoeker het bestuur hem geen directe en persoonlijke inlichtingen te hebben gevraagd.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Vierde middel Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker zijn aanvraag werd geweigerd zonder dat hij voldoende de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht

(SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)' Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Tot slot hebben naar aanleiding van de visumaanvraag D met het oog op de gezinshereniging geen van de beide partijen een afschrift gekregen van hun verhoor door de Politie. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is. »

2.6. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag tot het toekennen van een visum. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoeker erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de relatie tussen hem en zijn partner betreffende hun huwelijk en alle inlichtingen konden worden overgemaakt bij het indienen van de aanvraag. Verzoeker werd gehoord op de ambassade te Ankara. Een onderzoek door de politie vond plaats, waarbij L.K. gehoord werd. Bovendien had verzoeker steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende zijn relatie. Waar verzoeker betoogt dat noch hij noch zijn echtgenote een afschrift hebben gekregen van hun verhoor bij de politie, is deze kritiek niet ernstig. Immers blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit PV nr. TG.55.L9.006171/2010 dat enkel L.K. door de politie verhoord werd en dat zij op het einde van het verhoor erop gewezen werd dat zij kosteloos een kopie van haar verhoor kon krijgen. Zij stelde evenwel hiervan geen gebruik te willen maken. Verzoeker toont niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) werd miskend.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER